

רבים מוענים, כי הספרות החדשה היא ניהיליסטית, צינית ונעדרת כל זיקרה חיובית למפעלי־העשייה החלוציים בארץ. עדי־כמה מופרכת סברה זו תוכיח הבאלאדה הקצרה, אף כי לא קצרת־הרוח. המובא להלן, בה רואה מערכת, עכשיו את תרומתה הצנועה למה שמוערך, וכצדק, כשירת הבנייה הגדולה של הדור. באלאדה זו נכתבה באורח תת־תודעתי כמעט על־ידי אחד ממשוררינו, הנחבא בדרך־כלל אל כלי־עשייתו, והמעדיף, לפיכך, לא להפיק כל הון אישי מהיפעמותו המקרית. עלינו רק לזכור, שהבאלאדה אינה עוסקת בריאליות חברתית, אלא בריאליות רעיונית, אף כי רבים לא יבינו בוודאי הבחנה זו.

ד י ו ג נ ס / ה א י ש מ ל כ י ש

איש, איש, אתה מכחיש, שנשמת אוויר בחבל לכיש?	איש היה בחבל לכיש, שנשם אוויר יותר מדי. עד שאמרו לו: איש, איש, אתה נושם יותר מדי.
בית־הדין היה מורכב על טוהרת הברזל הקר, ולכן הוא עשירים שנה נקב לאיש מלכיש, לאיש המזור.	איש, איש, אתה נושם, וחבל לכיש הוא מקום שומם.
איש, איש, אתה תשב בחבל לכיש עד שתירקב.	אבל האיש היה מכורי והמשיך לנשום באותה מידה, כי תבל לכיש הוא מקום ציבורי, והוא ממילא מחוסר־עבודה.
איש היה בחבל לכיש, שנשם אוויר ללא מידה. ומאז הוא סולל כביש אחר כביש, ומאז הוא אינו מחוסר־עבודה.	איש, איש, אתה מזלזל, ולחבל לכיש יש רצון ברזל.
איש, איש, אתה תסלול כביש אחר כביש, כביש גדול.	מדרום ללכיש יש נחושת, והיא מוצקה לא פחות מברזל, ולכן הוא המשיך לנשום בחושך ושלח את כולם לעזאזל.